

Előttünk a Pont du Gard

Írta: hídmérnök

2011. május 24. kedd

Valamikor tanultam, aztán meg tanítottam is, hogy a rómaiak milyen nagyszerű építményeket alkottak. Nem egy épület, aréna, híd közülük még ma is áll, hirdeti az ókori építészek dicsőségét, a technológia időállóságát. A tanórákon őszinte rácsodálkozás övezte az egykori eljárást, melyben az építőköveket kötőanyag nélkül, egyszerűen fémkampókkal fogatták össze. Persze, persze, és ez még ma is megtekinthető... valahol az egykori Római Birodalom területén.

A tavasz legnagyobb eseménye számomra - minden kétséget kizáróan - egy kilencnapos franciaországi kaland volt, melyben ígérkezett két unalmas nap. „Ha már itt vagytok, időtök is van, menjetek el Avignon környékére, megéri!” - hangzott a tanács. És valóban!

A régi idők számtalan szépsége mosolygott ránk a tavaszi napsütésben, de nekem, a hídmérnöknek a legnagyobb élményt mégiscsak a Pont du Gard nyújtotta. Meghatottan és lenyűgözve álltunk a közel 50 méter magas, 300 m hosszú, monumentális híd előtt/alatt. Kétezer év nézett le ránk (Napóleon után szabadon). Megrázó élmény volt belépni abba a mesébe, amit egykor kíváncsian hallgattam, majd magam meséltem újra a diákoknak. És a mese minden kövében megelevenedett, minden betűjében igaznak bizonyult. Láttam, körbejártam, megfogtam, megszagoltam, megmáztam, befogadtam, örökre a részemmé vált.

Előttünk a Pont du Gard

Írta: hídmérnök
2011. május 24. kedd

